

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE W SPRAWACH KARNYCH

Komentarz ■ Orzecznictwo

Dariusz Świecki

KOMENTARZE

WYDANIE

6

Wolters Kluwer

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE W SPRAWACH KARNYCH

Komentarz ■ Orzecznictwo

Dariusz Świecki

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

6

Stan prawny na 1 grudnia 2021 r.

Wydawca

Klaudia Szawłowska-Milczarek

Redaktor prowadzący

Joanna Ołówek

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Schematy pochodzą z publikacji Katarzyny Sychty

Kodeks postępowania karnego ze schematami;

tytuły do artykułów opracowała Dobrosława Szumiło-Kulczycka.

Wszystkie zamieszczone we wzorach przykładowe dane osób, organizacji oraz wymienione w nich miejsca są fikcyjne.

Żadne skojarzenia z jakimikolwiek rzeczywistymi osobami nie są zamierzone ani nie należy się ich doszukiwać.

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8246-954-7

6. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 22 535 82 19

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

OD AUTORA

Postępowanie odwoławcze stanowi ważne stadium w przebiegu procesu, gdyż w jego ramach przeprowadzana jest kontrola zaskarżonego rozstrzygnięcia. Model tego postępowania związany jest z przyjętym systemem środków odwoławczych. W polskim prawie procesowym uległ on w ostatnim czasie istotnym zmianom, nakierowanym na zwiększenie uprawnień sądu odwoławczego do merytorycznego orzekania. Zmiany te zapoczątkowała wprowadzona z dniem 1.07.2015 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247 ze zm. i Dz.U. z 2015 r. poz. 396) wielka reforma procedury karnej. W zakresie postępowania odwoławczego była ona kontynuowana w noweli z 11.03.2016 r. (Dz.U. poz. 437 ze zm.), choć w jej wyniku nastąpił powrót do zwiększonej inkwizycyjności postępowania rozpoznawczego kosztem jego kontradyktoryjności. Niezmieniony pozostał natomiast kształt postępowania odwoławczego, a nawet wzmocniono jego apelacyjno-reformatoryjny charakter, wprowadzając instytucję skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Kolejna duża nowelizacja Kodeksu postępowania karnego dokonana została ustawą z 19.07.2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1694), która weszła w życie z dniem 5.10.2019 r., natomiast przepisy dotyczące sporządzania uzasadnienia wyroku na

formularzu – z dniem 5.12.2019 r. Nowelizacja ta wprowadziła szereg istotnych zmian dotyczących postępowania odwoławczego, takich jak: ograniczenie zarzutów odwoławczych (nowy art. 427 § 3a k.p.k. i art. 447 § 6 k.p.k.), podział podstawy odwoławczej obrazu przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 i 1a k.p.k.), odrębne uregulowanie zasad zaskarżenia uzasadnienia orzeczenia (art. 443a k.p.k.), wprowadzenie możliwości uzupełnienia zarzutów apelacji w wypadku zwrotu akt sprawy celem uzupełnienia uzasadnienia wyroku (art. 449a § 3 k.p.k.), dodanie podstawy oddalenia wniosku dowodowego w instancji odwoławczej (art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.), nowe uregulowanie zakresu prekluzji dowodowej (art. 452 § 2 pkt 2 i § 3 k.p.k.), uproszczenie przebiegu przewodu sądowego w instancji odwoławczej (art. 453 § 1a k.p.k.), ograniczenie reguły *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. oraz uchylenie reguły *ne peius* z art. 454 § 3 k.p.k.

W komentarzu zostały uwzględnione i omówione wszystkie zmiany odnoszące się do postępowania odwoławczego. Jest on adresowany głównie do praktyków. Dlatego problematyka postępowania odwoławczego została przedstawiona nie tylko w formie interpretacji poszczególnych przepisów, lecz także pod kątem ich praktycznego stosowania. Czytelnik będzie mógł więc zapoznać się z zagadnieniami postępowania odwoławczego w ujęciu normatywnym, a następnie uzyskać wyjaśnienie dotyczące funkcjonowania poszczególnych instytucji procesowych. Układ treści komentarza został podporządkowany tym założeniom i przy wyjaśnianiu poszczególnych przepisów na początku przedstawiono ich interpretację, a następnie podano przykłady różnych sposobów ich praktycznego zastosowania. Dotyczy to w szczególności zagadnień odnoszących się do granic środka odwoławczego, a więc kwestii związanych z kierunkiem zaskarżenia, zakresem zaskarżenia w aspekcie przedmiotowym i podmiotowym, zarzutów i wniosków odwoławczych.

Szczególny nacisk został położony na wszechstronne wyjaśnienie problematyki odnoszącej się do konstrukcji apelacji jako środka odwoławczego. W praktyce często stawia się większe wymagania co do jej formy i treści, niż wynika to z przepisów. Wskazano więc na minimalne standardy budowy środka odwoławczego oraz podano przykłady praktycznego ich wykorzystania. Dotyczy to zwłaszcza zarzutów odwoławczych ze względu na to, że ustawodawca nie definiuje pojęcia zarzutu ani nie wskazuje wymagań co do jego treści. Ponadto art. 438 k.p.k., regulujący tzw. względne

przyczyny odwoławcze, wcale nie jest adresowany do skarżącego, tylko do sądu odwoławczego. Przepis ten wskazuje bowiem podstawy uchylenia lub zmiany orzeczenia, a nie podstawy wniesienia środka odwoławczego. W związku z tym powstaje pytanie, jak prawidłowo powinien zostać skonstruowany zarzut odwoławczy. W praktyce zarzuty odwoławcze są różnie formułowane, często w sposób zbyt opisowy i rozbudowany. Dlatego też zagadnieniu temu poświęcono dużo miejsca, przedstawiając je jako metodykę stawiania zarzutów odwoławczych. Szczegółowo omówiono zatem istotę zarzutu odwoławczego w relacji do pojęcia uchybienia, wskazano na konieczne elementy zarzutu odwoławczego z punktu widzenia art. 438 k.p.k., a także omówiono budowę poszczególnych zarzutów ze względu na rodzaj zarzucanego uchybienia: obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (art. 438 pkt 1 k.p.k.), obrazę przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu (art. 438 pkt 1a k.p.k.), obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.) i rażąco niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka (art. 438 pkt 4 k.p.k.). W tym zakresie zaprezentowano liczne i różnorodne przykłady formułowania zarzutów odwoławczych, których rozwinięcie i praktyczne wykorzystanie przedstawiono w załączonych do komentarza wzorach apelacji. Należy jednak podkreślić, że w wyniku wspomnianych na wstępie nowelizacji zwiększa się rola zarzutów odwoławczych oraz wzrasta odpowiedzialność za ich prawidłowe sformułowanie. Wynika to z faktu, że sąd odwoławczy jest nimi związany, gdyż kontroluje zaskarżone orzeczenie w granicach podniesionych zarzutów. Wymaga to od skarżącego większej dbałości o ich prawidłowe przedstawienie.

W procesie stawiania zarzutów można wyróżnić kilka etapów. Pierwszy to wychwycenie uchybienia, drugi to jego kwalifikacja, trzeci zaś to sformułowanie (wysłowienie) w środku odwoławczym. W komentarzu starano się szczegółowo omówić każdy z tych etapów.

Ponieważ publikacja ma przede wszystkim walor praktyczny, nie ma w nim odesłania do poglądów przedstawionych w doktrynie i piśmiennictwie

oraz wykazu literatury. Zebrano w nim natomiast orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych dotyczące poszczególnych przepisów. W czasach ogólnej dostępności baz orzeczeń sądowych problemem staje się ich merytoryczna selekcja. W opracowaniu podjęto taką próbę. Wybrano najistotniejsze orzeczenia, a ponadto pogrupowano je tematycznie przy omawianiu tych instytucji postępowania odwoławczego, które mają złożony charakter i bogatą zawartość merytoryczną.

Komentarz kierowany jest głównie do praktyków, tj. sędziów, prokuratorów, adwokatów i radców prawnych, którzy w swej pracy zawodowej sporządzają środki odwoławcze i uczestniczą w postępowaniu odwoławczym. Będzie on również przydatny dla aplikantów tych zawodów prawniczych w pogłębianiu wiedzy i zdobywaniu umiejętności poruszania się w przepisach regulujących postępowanie odwoławcze. Z myślą o nich załączono do publikacji schematy objaśniające przebieg postępowania odwoławczego, a także wzory apelacji sporządzanych przez obrońcę oraz pełnomocnika w zależności od rodzaju zarzutu odwoławczego oraz charakteru wskazanego uchybienia.

Komentarz powinien stanowić pomoc w odczytaniu treści poszczególnych przepisów, a także ułatwić poruszanie się w nowej rzeczywistości procesowej. Należy mieć nadzieję, że ten cel zostanie osiągnięty.

Niniejsze wydanie uwzględnia zmiany w procedurze karnej odnoszące się do postępowania odwoławczego wprowadzone ustawą z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2021 r. poz. 1072 ze zm.) i ustawą z 20.04.2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1023).

Stan prawny na dzień 1.12.2021 r.

ROZDZIAŁ I

ZAGADNIENIA OGÓLNE

ART. 425. [PODMIOTY UPRAWNIONE, ZAKRES ZASKARŻENIA, GRAVAMEN]

§ 1. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przysługuje środek odwoławczy stronom oraz innym osobom wskazanym w przepisach ustawy.

§ 2. Orzeczenie można zaskarżyć w całości lub w części. Można także zaskarżyć brak określonego rozstrzygnięcia. Przedmiotem zaskarżenia może być również samo uzasadnienie orzeczenia.

§ 3. Odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. Ograniczenie to nie dotyczy oskarżyciela publicznego.

§ 4. Oskarżyciel publiczny ma prawo wnieść środek odwoławczy także na korzyść oskarżonego.

§ PRZEPISY POWIĄZANE:

art. 426, 427, 444, 447, 459, 465 § 1, art. 466 § 1 k.p.k.

1. ZASADA KONTROLI, RODZAJE ŚRODKÓW ODWOŁAWCZYCH, STRONY I INNE PODMIOTY UPRAWNIONE DO ZASKARŻENIA ORZECZENIA

Komentowany przepis w § 1 realizuje konstytucyjną zasadę kontroli. Zgodnie bowiem z art. 78 Konstytucji RP każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa. Wynikająca z omawianego przepisu **zasada kontroli** dotyczy orzeczeń i zarządzeń wydanych nie tylko przez sąd w pierwszej instancji, lecz także przez prokuratora lub organ nieprokuratorski w postępowaniu przygotowawczym (art. 465 § 1 k.p.k.). Środkami odwoławczymi, o których mowa w komentowanym przepisie, są zażalenie i apelacja. **Apelacja przysługuje od wyroku sądu pierwszej instancji** (art. 444 k.p.k.), **zażalenie zaś – na postanowienia oraz zarządzenia**. Apelację można wnieść od każdego wyroku wydanego w pierwszej instancji, z tym że od wyroku nakazowego najpierw przysługuje sprzeciw. Natomiast zażalenie przysługuje tylko na określone rodzaje postanowień i zarządzeń wskazane w art. 459 § 1 i 2 w zw. z art. 466 § 1 k.p.k.

Komentowany przepis wskazuje też podmioty uprawnione do wniesienia środka odwoławczego. Są nimi strony oraz inne osoby wskazane w przepisach ustawy. Stronami postępowania są ci jego uczestnicy, którzy działają w procesie we własnym imieniu, mając interes prawny w określonym rozstrzygnięciu o przedmiocie procesu. Stronami w postępowaniu sądowym są: oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy (uboczny i subsydiarny), oskarżyciel prywatny i oskarżony. W postępowaniu przygotowawczym stronami są podejrzany i pokrzywdzony.

Osobom innym niż strony środek odwoławczy przysługuje tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi. Chodzi tu o sytuacje, gdy ustawodawca wskazuje, kiedy i jaki podmiot ma prawo do zaskarżenia, np. podmiot zobowiązany określony w art. 91a k.p.k. (art. 444 § 2 k.p.k.) czy pokrzywdzony od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie wydanego na posiedzeniu, a także osoba niebędąca stroną, której postanowienie bezpośrednio dotyczy (art. 459 § 3 k.p.k.).

2. ZAKRES ZASKARŻENIA ORZECZENIA

W § 2 komentowanego przepisu wskazany został zakres zaskarżenia orzeczenia. Dotyczy on także zarządzeń (art. 466 § 1 k.p.k.). Orzeczenie lub zarządzenie można zaskarżyć w całości lub w części. W środku odwoławczym należy **zawsze określić zakres zaskarżenia**. Wymaga tego art. 427 § 1 *in principio* k.p.k. W wypadku zaskarżenia wyroku sformułowanie „w całości” należy odczytać w powiązaniu z art. 447 § 1 k.p.k. Oznacza to, że wyrok zaskarżony co do winy zostaje zaskarżony w całości. Pojęcie winy użyte w art. 447 § 1 k.p.k. ma tu autonomiczne znaczenie. Odnosi się bowiem do winy w znaczeniu zarówno materialnoprawnym, jak i procesowym. W tym pierwszym znaczeniu są to warunki pociągnięcia do odpowiedzialności karnej określone w art. 1 k.k. Odnoszą się one do kwestii czynu, bezprawności, karalności, karygodności i zawinienia. Jeżeli więc skarżący podważa w apelacji jeden z tych warunków, to zaskarża wyrok co do winy, a więc w całości. W praktyce często wina kwestionowana jest w aspekcie karalności czynu. Chodzi tu o kwalifikację prawną, czyli wskazanie przepisu ustawy karnej, pod który zarzucany czyn podpada. Popełnienie czynu zabronionego oznacza wypełnienie znamion strony przedmiotowej i podmiotowej określonych w ustawie karnej (art. 115 § 1 k.k.). Kwalifikacja prawna co do znamion strony przedmiotowej czynu zabronionego wiąże się z prawidłową subsumcją zachowania pod określony przepis części szczególnej Kodeksu karnego lub innych ustaw. Z reguły chodzi tu o interpretację poszczególnych znamion albo właściwe ich opisanie w wypadku poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Kwalifikacja prawna co do znamion strony podmiotowej czynu zabronionego odnosi się do umyślności lub nieumyślności, których definicje zawiera art. 9 § 1 i 2 k.k. Kwalifikacja prawna czynu w szerokim jej rozumieniu na gruncie Kodeksu postępowania karnego (art. 399 § 1 k.p.k.), to także formy popełnienia przestępstwa – zjawiskowe (art. 18 k.k.) i stadialne (art. 13 § 1 i 2, art. 16 § 1 i 2 k.k.), a także szczególne konstrukcje prawne dotyczące przypisania odpowiedzialności karnej zawarte w części ogólnej Kodeksu karnego, tj. czyn ciągły (art. 12 § 1 k.k.), ciąg wykroczeń stanowiących przestępstwo (art. 12 § 2 k.k.), występki o charakterze chuligańskim (art. 57a § 1 w zw. z art. 115 § 21 k.k.), recydywa (art. 64 § 1 i 2 k.k.) czy też ograniczona poczytalność w stopniu znacznym (art. 31 § 2 k.k.). Tak też przyjmuje się w orzecznictwie.

Np.

Przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z 17.01.2012 r., V KK 388/11 (LEX nr 1103640), stwierdził, że skazanie w warunkach recydywy specjalnej, a więc ze wskazaniem w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej przesłanek z art. 64 k.k., jest rozstrzygnięciem co do winy (a nie tylko co do kary).

Natomiast wina w znaczeniu procesowym odnosi się do dowodowego rozstrzygnięcia co do sprawstwa czynu (art. 5 § 1 k.p.k.). Gdy więc skarżący kwestionuje ocenę dowodów lub ustalenia faktyczne co do sprawstwa, wyrok zawsze zaskarżony jest w całości. Natomiast zaskarżenie „w całości” postanowienia lub zarządzenia należy odnieść do sytuacji, w której kwestionowane są wszystkie rozstrzygnięcia w nich zawarte. Pojęcie zaskarżenia „w części”, gdy chodzi o wyrok, należy odczytać z uwzględnieniem art. 447 § 2 i 3 k.p.k. Oznacza to, że gdy skarżący nie kwestionuje winy w znaczeniu wcześniej podanym, tylko inne rozstrzygnięcia albo ich brak, które wymienione zostały we wskazanym przepisie, to zawsze zaskarża wyrok w części. Zaskarżenie w części dotyczy więc wyroków skazujących albo warunkowo umarzających postępowanie, gdyż w tych orzeczeniach oprócz rozstrzygnięcia co do winy są jeszcze inne, stanowiące konsekwencję przypisania sprawstwa i winy. W wyroku warunkowo umarzającym postępowanie będą to rozstrzygnięcia związane z elementami warunkowego umorzenia. W razie zakwestionowania tylko tych warunków, np. okresu próby lub orzeczenia o środku karnym, wyrok zostanie zaskarżony jedynie w tej części. Natomiast wyrok uniewinniający zawiera tylko jedno rozstrzygnięcie co do przedmiotu procesu, a więc zawsze będzie zaskarżany w całości. Wyrok umarzający postępowanie zawiera także jedno rozstrzygnięcie co do niedopuszczalności procesu, a więc może zostać zaskarżony tylko w całości, choć może też zawierać rozstrzygnięcie o zastosowaniu środka zabezpieczającego, jeżeli umorzenie postępowania nastąpiło z powodu niepoczytalności sprawy (art. 93c pkt 1 i art. 99 § 1 k.k.). Wówczas kwestionując powody umorzenia, zaskarża się wyrok w całości, natomiast w wypadku zaskarżenia tylko rozstrzygnięcia o środku zabezpieczającym wyrok zostanie zaskarżony w części.

W jakiej części wyrok skazujący może zostać zaskarżony, wskazuje ustawodawca w art. 447 § 2 i 3 k.p.k. Wskazany tam katalog rozstrzygnięć jest zamknięty. Z art. 447 § 2 k.p.k. wynika, że zaskarżenie może dotyczyć

kary, z tym że wówczas apelacja zwrócona jest także przeciwko środkom karnym, jeżeli orzeczono je w wyroku.

Natomiast z art. 447 § 3 wynika, że zaskarżenie w części może dotyczyć także tylko środka karnego, środka kompensacyjnego albo przypadku, co powoduje, że nie zostają zaskarżone wina i kara. Tym samym w niezaskarżonej części wyrok staje się prawomocny. Zaskarżenie wyroku tylko co do kary powoduje, że wyrok jest prawomocny co do winy. Natomiast zaskarżenie tylko co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przypadku powoduje prawomocność wyroku co do winy i kary. Wówczas tylko co do tego rozstrzygnięcia wyrok będzie zaskarżony, a co do pozostałych rozstrzygnięć stanie się prawomocny. Dlatego też w apelacji, gdy zaskarżony zostaje wyrok w części, trzeba jeszcze sprecyzować, o jaką część wyroku chodzi (o jakie konkretne rozstrzygnięcie), np. zaskarżenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym.

Np.

Przykładowo zakres zaskarżenia w całości albo w części można przedstawić, opierając się na treści wyroku skazującego bez zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej, w sposób następujący. Treść sentencji: oskarżonego A.K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu (wina w znaczeniu procesowym – sprawstwo) wypełniającego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wina w znaczeniu materialnoprawnym) [rozstrzygnięcie o winie procesowej i materialnej – zaskarżenie zawsze w całości] i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (rozstrzygnięcie o konsekwencjach prawnych przypisania winy – kara – zaskarżenie zawsze tylko w części).

Zaskarżenie rozstrzygnięcia o karze i dalszych rozstrzygnięć o konsekwencjach przypisania winy to zawsze zaskarżenie wyroku tylko w części, zatem samodzielne części mogące stanowić zakres zaskarżenia są następujące:

- 1) w części co do kary (art. 447 § 2 k.p.k.),
- 2) w części co do środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.),
- 3) w części co do środka kompensacyjnego (art. 447 § 3 k.p.k.),
- 4) w części co do przypadku (art. 447 § 3 k.p.k.)
oraz
- 5) w części co do braku rozstrzygnięcia z punktów 1–4 (art. 425 § 2 zdanie drugie k.p.k.).

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE W SPRAWACH KARNYCH

Komentarz ■ Orzecznictwo

Suplement

Dariusz Świecki

KOMENTARZE

WYDANIE

6

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE W SPRAWACH KARNYCH

Komentarz ■ Orzecznictwo

Suplement

Dariusz Świecki

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

6

Stan prawny na 1 grudnia 2021 r.

Wydawca

Klaudia Szawłowska-Milczarek

Redaktor prowadzący

Joanna Ołówek

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Schematy pochodzą z publikacji Katarzyny Sychty

Kodeks postępowania karnego ze schematami;

tytuły do artykułów opracowała Dobrosława Szumiło-Kulczycka.

Wszystkie zamieszczone we wzorach przykładowe dane osób, organizacji oraz wymienione w nich miejsca są fikcyjne.

Żadne skojarzenia z jakimikolwiek rzeczywistymi osobami nie są zamierzone ani nie należy się ich doszukiwać.

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8246-954-7

6. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 22 535 82 19

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

I. ZARZUTY OBRAZY PRAWA MATERIALNEGO

A. WZORY APELACJI OBROŃCY

WZÓR NR 1. ZARZUT OBRAZY PRZEPISÓW PRAWA MATERIALNEGO W ZAKRESIE KWALIFIKACJI PRAWNEJ CZYNU PRZYPISANEGO OSKARŻONEMU (ART. 438 PKT 1 K.P.K.)

Do
Sądu Okręgowego w Ł.
Wydział Karny Odwoławczy
za pośrednictwem Sądu Rejonowego w Z.
Wydział Karny

zob. → art. 119 § 1 pkt 1 *in principio* w zw. z art. 428 § 1 k.p.k.

W sprawie Zbigniewa Z.
oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.
Sygnatura akt II K 120/20

zob. → art. 119 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.k.

Adwokat/Radca prawny Roman G.

Kancelaria Adwokacka/Kancelaria Radcy Prawnego w Ł.

- upoważnienie do obrony i adres w aktach sprawy (gdy apelacja jest pierwszym pismem w sprawie, to oprócz adresu także numer telefonu, telefaksu i adres poczty elektronicznej lub oświadczenie o ich nieposiadaniu)

obrońca oskarżonego Zbigniewa Z.

- adres w aktach sprawy

zob. → art. 119 § 1 pkt 2 k.p.k.

Apelacja

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.
z 15.01.2021 r.

zob. → art. 119 § 1 pkt 3 *in principio* w zw. z art. 427 § 1 *in principio* k.p.k.

I. Zakres zaskarżenia

zob. → art. 433 § 1 w zw. z art. 447 § 1 w zw. z art. 427 § 1 *in principio* w zw. z art. 425 § 2 zdanie pierwsze k.p.k.

Zaskarżam powyższy wyrok w całości (co do winy).

II. Zarzut odwoławczy

zob. → art. 427 § 2 w zw. z art. 438 k.p.k. (odpowiedni punkt tego przepisu)

Zarzucam:

na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 279 § 1 k.k. (w dwóch wariantach).

Wariant A

przez błędną wykładnię znamienia „włamanie” zawartego w art. 279 § 1 k.k. odnoszącą się do sposobu dokonania kradzieży.

Wariant B

przez błędne zastosowanie art. 279 § 1 k.k. w sytuacji, gdy z ustaleń faktycznych zawartych w opisie czynu nie wynika, aby oskarżony dokonał włamania.

III. Wniosek odwoławczy

zob. → art. 427 § 1 *in fine* i art. 437 § 2 k.p.k.

Wnoszę o:

Wariant A i B

zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 278 § 1 k.k., wymierzenie kary nieprzekraczającej roku pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Uwaga: w wypadku złożenia wniosku o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 279 § 1 k.k. na art. 278 § 1 k.k. należy sprawdzić wartość skradzionej cudzej rzeczy ruchomej, gdyż mimo że kradzież z włamaniem jest przestępstwem niezależnie od wartości rzeczy ruchomej (art. 130 § 2 k.w.), to już przy kradzieży „zwykłej” czyn popełniony przez oskarżonego może okazać się wykroczeniem, jeżeli wartość cudzej rzeczy ruchomej nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia (art. 119 § 1 k.w.). W wypadku stwierdzenia, że zarzucany oskarżonemu czyn jako przestępstwo stanowi jednak wykroczenie, należy jeszcze sprawdzić, czy nie doszło do przedawnienia karalności wykroczenia, według zasad zawartych w art. 45 § 1 k.w. W takim przypadku poprzez art. 400 w zw. z art. 458 k.p.k. sąd odwoławczy stosuje przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Oznacza to, że skarżący na podstawie tych przepisów powinien wnieść o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania (art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.).

Uzasadnienie

zob. → art. 427 § 2 *in fine* k.p.k.

I. Część wstępna

W tej części uzasadnienia należy podać treść zaskarżonego wyroku odpowiadającą zakresowi podmiotowemu zaskarżenia (wskazanie oskarżonego) i zakresowi przedmiotowemu zaskarżenia (wskazanie zaskarżonych rozstrzygnięć). Apelacja kwestionuje kwalifikację prawną czynu, a więc skierowana jest co do winy. Dlatego też zakres zaskarżenia został określony „w całości”.

W publikacji przedstawiono szczegółową analizę przepisów regulujących postępowanie odwoławcze. Książka zawiera wiele praktycznych uwag na temat sposobu rozumienia oraz stosowania omawianych przepisów. Szczególny nacisk został położony na zagadnienia dotyczące środka odwoławczego, a zwłaszcza apelacji.

Autor wskazuje i omawia poszczególne elementy budowy środka odwoławczego, przedstawia metodykę stawiania zarzutów odwoławczych oraz podaje przykłady i wzory formułowania zarzutów na podstawie każdej z podstaw odwoławczych z art. 438 k.p.k. W publikacji szczegółowo zaprezentowano także przebieg postępowania odwoławczego, a zwłaszcza rozprawy apelacyjnej.

Publikacja podzielona jest na dwie części. Pierwsza zawiera klasyczny komentarz do wybranych artykułów Kodeksu postępowania karnego opatrzone dodatkowo wyborem orzecznictwa (ze wskazaniem linii orzecznich i orzeczeń odmiennych) i wskazaniem przepisów powiązanych. W drugiej umieszczono suplement zawierający wzory apelacji uwzględniające poszczególne podstawy odwoławcze, w tym w sprawach o wykroczenia i w sprawach karnych skarbowych. Książka zawiera również schematy ułatwiające Czytelnikowi poruszanie się po postępowaniu odwoławczym.

Nowe wydanie zawiera obszerną analizę zmienionych lub nowych przepisów postępowania odwoławczego wprowadzonych w wyniku nowelizacji w latach 2019–2021, m.in. na mocy ustaw: z 20.04.2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1023), z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2021 r. poz. 1072).

Publikacja będzie przydatna praktykom: sędziom, prokuratorom, adwokatom i radcom prawnym, a także aplikantom poszukującym pomocy przy rozwiązywaniu kazuśów z postępowania odwoławczego.

Dariusz Świecki – profesor Uniwersytetu Łódzkiego, doktor habilitowany na Wydziale Prawa i Administracji UŁ; sędzia Sądu Najwyższego w Izbie Karnej, przewodniczący I Wydziału, przez wiele lat orzekał w sądach powszechnych, w tym także w sądzie odwoławczym – Sądzie Okręgowym w Łodzi i Sądzie Apelacyjnym w Łodzi; specjalizuje się w postępowaniu odwoławczym; autor wielu publikacji naukowych.

9788382469547 W06P01

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

ISBN 978-83-8246-954-7

9 788382 469547

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

CENA KOMPLETU 159 ZŁ (W TYM 5% VAT)